

Αφορμώμενη από τα λόγια του Κυρ. Χαραλαμπίδη: «Γράφω όντας περίεργος να δω πού θα με πάει ο μύθος» και εφόσον κατά τον Σολωμό: «και μέρη τόσα φαίνονται και μέρη είναι κρυμμένα», η Λουίζα Χριστοδούλιδου, αποτυπώνει στη μελέτη της την ολοένα και πιο συχνή καταφυγή του ποιητή στον μύθο, θέτοντας βασικά ερωτήματα: *Γιατί ο αρχαιοελληνικός μύθος στην ποίηση του Χαραλαμπίδη; Με ποιο τρόπο παρεισφρέει και μεταβολίζεται ο κεντρικός πυρήνας των μύθων στο ποιητικό μετακείμενο;* Κυρίως όμως την ενδιαφέρει να διερευνήσει ποια είναι η βαθύτερη ουσία που υποκρύπτεται πίσω από το προσχηματικό περίγραμμα του μύθου, δεδομένου ότι η συνομιλία του Χαραλαμπίδη με την αρχαία ελληνική Γραμματεία, ως «αναπλαστική μετάδοση», μετατοπίζεται σε ένα άλλο επίπεδο με καταβυθίσεις σε στοχασμούς και αναστοχασμούς. Η συγγραφέας αναδεικνύει τον σημαντικό πυρήνα των ομόκεντρων κύκλων αρχαιόμυθων και αρχαιόθεμων χαραλαμπίδειων ποιημάτων, που αναφύεται μέσα από τα δίπολα σχήματα: αλήθεια/ψέμα, ζωή/θάνατος, έρως/ψυχή, έρως/θάνατος, κάλλος/φθορά, νεότητα/γήρας αλλά και όνειρο/ύπαρ.

Ο Χαραλαμπίδης κινείται ανάμεσα στις πολλαπλές αναγνώσεις της προσωπικότητας των ηρώων και ηρωίδων του, ώστε να συλλάβει την αρχέγονη τραγική αίσθηση των πραγμάτων. Από τη μια πλευρά η Ελένη, η Κλυταιμνήστρα και η Πηνελόπη, που δοκιμάστηκαν στην αντοχή της συζυγικής τους πίστης και σήκωσαν ανάλογα βάρη και από την άλλη πλευρά η «τρομερή θεά» Αφροδίτη που συμβολίζει το «κάλλος» στη γήινη αλλά και την ουράνια έννοια. Ο μυθοποιητικός χειρισμός συμβάλλει στον επαναπροσδιορισμό του ήθους τους, εφόσον, μέσα από νεοτερικές επινοήσεις, ανατροπές, αντιστραμμένες εικόνες, αναχρονισμούς και παράδοξα, οι αρχετυπικές ηρωίδες αιντοαποενοχοποιούνται με αντιμύθους –για να υπαινιχθεί ο ποιητής τις παλινωδίες της ιστορίας και της ζωής. Με την υιοθέτηση αντίρροπων εκδοχών του μύθου, ο ποιητής θέτει αριστοτεχνικά το εναγώνιο ερώτημα: «ποια είναι τελικά η ποιητική αλήθεια», για να οδηγηθεί στο συμπέρασμα ότι η «εύθραυστη» αλήθεια του πρωταρχικού μύθου δεν είναι μία εντέλει αλλά πολλές.

Όμως ο απόλυτος οδοδείκτης, που «σηματοδοτεί και την πορεία» για την εντρύφηση του ποιητή στο μυστήριο του θανάτου, ως «μέτρου ζωής», είναι η Αφροδίτη –αυτόχρημα δραματικό πρόσωπο–. Ωστόσο, η ευπάθεια της «χαλκούχου του τόπου μας θεάς» οδηγεί συνειρμικά και στο ευπαθές σώμα της αιμάσσουσας Κύπρου. Η «έγκυος σε μέταλλα γυναίκα» συνιστά μιαν ανεξάντλητη θεά, άρα μπορούμε να την θεώμεθα από διαφορετικές οπτικές γωνίες, όπως άλλωστε και την ίδια την Ποίηση, τη Μεγάλη κερά, γιατί και η ποίηση είναι ανεξάντλητη και αινιγματική.

